

PETRUS PÅ UBÅTSJAKT

Jag heter Petrus. Jag antar att mina föräldrar ville att jag skulle ha ett lite ovanligt namn när de bestämde vad jag skulle heta. Men ändå inte *för* konstigt. Som Dagobert eller Sigismund eller så.

Det jag nu tänker berätta om, är vad som hände mej under en semester i Stockholms skärgård. Vi hade fått låna en stuga på Mäskö under ett par veckor i juli. Vi, det är Pappa, hans nya fru Cilla, min tvillingsyrra Eva, vi är fjorton år, vår syster Mia, som är ett år äldre och så Cillas barn som heter Kerstin och Oskar. Kerstin är tio år och Oskar är sju.

Vi är alltså rätt så många i familjen när alla är samlade och ibland blir det ganska bråkigt. Fast bråken brukar gå över fort och sen är vi vänner igen. Och egentligen trivs vi väldigt bra ihop alla sju.

Vi bor i Jämtland, och eftersom somrarna här brukar vara både korta och kalla, åker vi söderut ett par veckor varje sommarlov. Jag är visserligen inte tänd på att ligga i solen eller bada, utan jag sitter hellre i skuggan med en bok. Men jag gillar förstås sommar och värme. Och sommarlov.

Jag tyckte det skulle bli spännande att åka till Stockholms skärgård, för det hade kryllat av främmande u-båtar där hela våren. Försvaret hade fällt sjunkbomber och haft sej. Fast utan att träffa förstås. Till och med strax utanför Mäskö!

En solig söndagsmorgon klämde vi in oss i folkvagnsbussen tillsammans med trettiofyra väskor, kassar och kartonger. Farmor och farfar stod på farstubron och vinkade när vi åkte iväg. De skulle se till Pappas kalkoner och Mias och Evas två hästar medan vi var borta.

När vi hade åkt ett par timmar frågade Pappa vad vi väntade oss av semestern.

”Bada, dyka, snorkla, bygga flotte, fiska”, sprutade det ur Oskar.

”Bada och sola. Och läsa förstås”, sa Mia och tittade upp från sin hästbok.

”Samma som Mia”, sa Eva. De är så lika varann, Mia och Eva. Man skulle kunna tro att det är *de* som är tvillingar och inte Eva och jag. De är lika långa och smala och har långt ljust hår. De har bara hästar skallen och vad man än pratar om så leder de in samtalet på hästar. Det är de fantastiskt skickliga på.

”Jag vill bada och sola och läsa. Och klippa ur kändisbilder ifall det finns några tidningar där”, sa Kerstin.

”Ja, det är klart”, sa Pappa och skrattade. ”Men det finns inga färska tidningar på Mäskö. Dom har ingen affär där, inte ens en kiosk. Men nån gammal Allers från 1945 kanske du kan hitta.”

”Va, finns det ingen kiosk?” Kerstin tittade förvånad på Pappa. ”Hur blir det med lördagsgodiset då?”

”Lugn, lugn”, svarade Pappa. ”Det har vi naturligtvis tänkt på. Vi har köpt en hel påse med sega bilar som det kryllar av färgämnen och konstistensgivare i. Den ska ni få dela på. Och förresten är det bara sunt och nyttigt att avstå från godis några dagar.”

”Några dagar! Det är ju två veckor vetja!” Kerstin spände sin svarta, arga ögon i Pappa. ”Fy vad du är elak! Vi måste stanna vid närmaste kiosk och handla godis, så mycket du vet det!”

”Jaha,” suckade Pappa. ”Vi får väl lov att göra det då”, fortsatte han vänd mot Cilla, som körde.

Cilla tittade tillbaka och skrattade.

”Trodde du verkligen att det där skulle gå? Det var nog bra att barnen fick reda på att det inte finns nån kiosk på Mäskö, annars skulle det ha blivit ett himla liv när vi kom fram.”

Vi stannade snart vid en kiosk och köpte diverse snask. När jag stod och väntade på att få betala, fick jag syn på en rubrik på Expressens löpsedel: ”UTLÄNSK U-BÅT VID KLIPPÖ”. Jag hade sett på kartan att Klippö låg ganska nära Mäskö och la tillbaka en tablettask för att få råd med tidningen.

Jag sa ingenting till de andra, utan satte mej tyst och stilla på min plats igen och började läsa tidningen.